

Üstad'la birlikte Hazret-i Ali'yi (ra) dinlemek

Risâle-i Nur mesleğinin muallimleri, başta Hazret-i

Peygamber (asm) ve ondan sonraki sırada Hazret-i Ali (ra) ve Gavs-ı Azam'dır (ks) Bu anlamda Hazret-i Ali (ra) Üstadımızın üstadıdır. Aynı sohbet meclisinde bir arada bulunsaydık ve Hazret-i Ali'den (ra) mesleğimizin birinci meselesi olan tevhid hakikatini dinleseydik ne anlatırdı?

Bu soru muhtemelen her Nur talebesinin çok ilgisini çekecek ve çok merak edeceği bir konuya ışık tutacaktır. Pek çoğumuz Hazret-i Ali'den (ra) böyle bir tevhid dersi dinleyebilmek için çok şeyleri göze alırdık. Bir de düşünsenize, Üstadımız ile o Esedullah'ın (ra) önünde birlikte diz çökmüş ve tevhid dersi alıyor olduğumuzu. İşte hayatımızın en mutlu anı.

Zaman ve mekânın bizi sınırladığı yerlerde Âlemlerin Rabbi hayal gibi bir meleke vermiş ki, bu sınırlılığımızı aşıp bazı halleri şehadet âleminin dışında yaşayabilelim. Bu maksatla az önce dile getirdiğim tabloyu hayal edip; Hazret-i Ali'nin (ra) konuşma, mektup ve hikmetli sözlerinin Eş-Şerif er-Radi tarafından derlendiği ve Prof. Dr. Adnan Demircan tarafından tercüme edilen Nehcü'l-Belağa (Belağatın Yolu) isimli esere Üstadımız ile birlikte Hazret-i Ali'den (ra) dinliyormuş gibi muhatap olabiliriz. O zatın (ra) tevhid ile ilgili şu muhteşem cümleleri, Üstadımızın ne kadar sağlam kaynaklara dayandığını ve Nur talebelerinin mânen ne büyük kametlerin himayesi altında olduğunu daha net hissettiriyor:

“Söz söyleyenlerin O'nu övgüde aciz kaldığı, sayanların nimetlerini hesap edemedikleri, çabalayanların hakkını ödeyemediği, büyük gayretlerin idrak edemediği, keskin zekâların erişemediği, sıfatının sınırı, mevcut bir niteliği, sayılı vakti ve uzayan süresi olmayan Allah'a hamdolsun. Mahlûkatı kudretiyle yarattı; rüzgârları rahmetiyle yaydı; arzının

bereketini kayalarla sabitledi. Dinin esası Allah'ı bilmektir. O'nu bilmenin kemâli O'nu tasdik etmektir. O'nu tasdik etmenin kemali, O'nu birlemektir. O'nu birlemenin kemâli, O'na ihlas ile bağlanmaktır. O'na ihlâs ile bağlanmanın kemali, her sıfatın mevsufun gayrı olduğuna, her mevsufun sıfatın gayrı olduğuna şehadet ederek O'nun için sıfatları reddetmektir.

“Yüce Allah'ı vasıflayan, O'nu nitelediği şeyle ilişkilendirmiş olur. O'nu ilişkilendiren ikilemiş olur; O'nu ikileyen cüzlere ayırmış olur; cüzlere ayıran O'nu bilemez; O'nu bilemeyen, O'na (sanki belli bir yönde imiş gibi) işaret eder; işaret eden O'na sınır çizmiş olur; sınır çizen O'nu (sayılabilen şeyler gibi) saymış olur. ‘Nerede?’ diyen O'nu bir şeyin içine almış olur; ‘Neyin üzerinde?’ diyen bir yeri O'ndan arındırmış olur. O bir yaratılış olmaksızın vardır; bir yokluk olmaksızın mevcuttur. O birleşme olmaksızın her şeyle beraberdir. (Üç kişinin gizli konuştuğu yerde dördüncüsü mutlaka O'dur / Mücadele 58/7); ayrılık olmaksızın her şeyin gayrıdır. “Faildir ancak, hareketler ve âlet anlamında değil. Mahlûkatından görülen yokken görür. O, tektir; alıştığı biri yoktur ki onu kaybettiğine üzölsün. Düşünüp taşındığı bir fikir ve yararlandığı bir deneyim, ihdas ettiği bir hareket ve telâşlandığı bir nefsin tereddüdü olmaksızın mahlûkatı yarattı; onları ilk defa var etti. Varlıkları vaktinde var etti; farklılıkları arasındaki çelişkiyi giderdi; her varlığın doğasını meydana getirdi ve ona özel kalıbını bahşetti. Onları var etmeden bunu biliyordu. Sınırlarını ve sonlarını kuşatandır; açığa çıkardıklarını ve gizlediklerini bilendir...”İşte Risâle-i Nur kesretten vahdete geçiş dersini böyle büyük bir Üstaddan ders almıştır. Nur talebeleri böyle üstün bir idrakin mânevî himayesi altındadır. Rabbim bizleri o zatlara lââyık talebeler eylesin.

13.04.2010 – Yeni Asya